

opusdei.org

Prelaadi kiri (mai 2010)

Piiskop Echevarria soovitab
meil kõik oma mured Neitsi
Maarja jalgade ette tuua. Nii
tegi väga sageli ka püha
Josemaria.

26.05.2010

Minu armsaimad: hoidku Jeesus
minu tütreid ja poegi!

On kätte jõudnud kuu, sel
maarjalikul aastal Opus Deis, mis on
eriliselt Jumalaemale pühendatud.
Süda ja mõistus on nüüd erilisele

suunatud Maarjale, Jumala ja meie Emale, et tänada teda lugematute armude eest, mida me tema eestkostel saanud oleme. Mõnedest oleme me teadlikud, teistest aga ei tea me midagi, kuid kahtlemata tahtis Jumal meile oma Ema suurimaks auks oma armuaarde võimaldada, kasutades selleks Õndsaimat Neitsit, kes tegutseb alati ühenduses oma pojaga ja sõltuvuses temast. "Maarja emalik vahendajaroll ei vähenda mingil juhul Jeesus Kristuse vahendajaks olemist", ütles Johannes Paulus II, kui ta Vatikani II Kirikukogu tekste selgitas. Vastupidi, ütlest ta, "ei ole Maarja Jeesusele, kui vahendajale takistuseks, vaid ta toob hoopis selle viljakuse ja mõju esile"[1]

Neil päevadel täname teda eriti konkreetselt – ma vabandan selle vahemärkuse pärast – selle preestrikspühitsemise tseremoonia eest, mis toimus 8. mail püha

Eugeniuse basiilikas ja kus pühitseti
preestriks 32 teie venda. Palvetagem
Maarja poole nende ja kõigi
preestrite eest.

Kristliku vaimsuse ajaloos on palju
näiteid emalikust hoolitsusest, mida
meie valitsejanna jagab neile oma
lastele, keda ta oma armuga eriliselt
saadab. Vanim maarjalik palve, *Sub
tuum praesidium*, mida püha
Josemaria nii sageli kordas, on pärist
3. sajandist ja väljendab usalduslikku
teadmist: "Sinu kaitse ja varju alla
põgeneme meie, oo püha
Jumalasünnitaja, ära põlga meie
hädas meie palveid, vaid päästa meid
alati, kõigest hädaohust, Sina auline
ja püha Neitsi[2]

Kõik me oleme kunagi oma elus
tundnud Maarja armastavat
kohalolekut, mis viib meid Jumalale
lähemale. Seepärast - ei ole olemas
väarikamat olendit, kui tema:
suurem temast on ainult Jumal – ei

suuda me teda kunagi piisavalt
tänada ja ülistada tema hoolitsuse
eest. Nii ütles ka püha Josemaria:
"Teoloogia on möödunud sajandite
jooksul esile toonud ühe lause, mis
võtab kokku kristlaste armastuse
Neitsi Maarja vastu, *numquam satis*,
mitte kunagi ei suuda me liialdada,
kui räägime või kirjutame selle naise
väarikusest, kes andis oma ihu ja
vere Pühima Kolmainsuse teisele
isikule." [3]

See loob aluse maarjalikule
vagadusele, mis neil nädalatel kogu
maailmas nii eriliselt ja kindlalt
õitseb. Meie puhul on tegemist veel
ka teiste spetsiifiliste põhjustega, mis
kutsuvad meid oma Ema erilise
armastusega kohtama. Ma pean
silmas kahte tähtpäeva, mis sellesse
kuusse langevad: meie Isa esimene
palverännak 1935. aastal Sonsoli ja
noveen 1970. aastal Guadalupe
Jumalaema ees. Meenutades
tänutundega neid sündmusi, tulevad

meile meelde Benediktus XVI
vaatluse sõnad: ”Jumalapoja
inimesekssaamisega on igavikust
saanud aeg ja inimajalugu on ennast
avanud Jumala kõikvõimsuse
täitmisele. Kristus, Jumala ja Maarja
poeg n.ö. ”puudutas” aega ja see sai
uue ja üllatava tähenduse: On
saabunud pühaduse ja armu aeg.”[4]
Seepärast, nii lõpetab Paavst,
”peaksime ka nüüd lõppevat ja
saabuvat aastat sellest vaatepunktist
vaatlema ning elu erinevaid
sündmused – tähtsad ja vähem
olulised, tavalised ja seletamatud,
rõõmsad ja kurvad – pühaduse märgi
alla asetama ja võtma vastu kutse,
mille Jumal meile suunab, selleks, et
juhatada meid eesmärgile, mis
lähtub teadmisest, et teiselpool aega
laiub igavik.”[5]

Need mõlemad meie ajaloo
daatumid, millest ma rääkida
tahaksin, näitavad selgelt, kuidas
Jumal inimese ajalukku ja

konkreetselt Opus Dei, selle kiriku väikese osa ajalukku *siseneb*.

2. mail, 1935.aastal – nüüd juba 75 aastat tagasi – alustas püha Josemaria seda *Maipalverännakute* traditsiooni, mis on nii palju vilja kandnud. Sellest ajast peale on väga paljud inimesed sel viisil Jumalaemale väga siiralt oma lapselikust armastusest tunnistust andnud. Ma teen teile ettepaneku, et hoolitseksite selles kuus eriti, et võimalikult paljud inimesed koos teiega Maarjat külastaksid. Me tahame tänada teda hoole eest, mida ta osutab kirikule ja igale oma lapsele.

Harjumuspärane suhtlemine meie Valitsejannaga on kindel tunnistus inimese kristlikust mõtlemisviisist. Võibolla on meil kõhklusi – keegi maailmas ei ole täiuslik -, aga kes visalt Maarja poole palvetab – jätkates neid palveid, mida ta juba

lapsena õppis - , näitab, et tema südames valitseb kristlik õhkkond, ja Ema aitab teda, nüüd, kui palvetame Avemariat – ja kindlasti ka meie surmatunnil.

Hoolitsegem selle eest, et meil oleks soov, teisi lapseliku armastusega Maarja juurde viia. Kui kutsume oma tuttavaid, sõpru ja sugulasi, koos meiega maipalverännakut tegema, siis võib see neile abiks olla, et leida see rõõm ja rahu, mida meie Ema nende hingedesse valab, kes tema lapsed olla tahavad ja paljudel meestel ja naistel tekiks harjumus iga päev Roosipärga palvetada! Kas me ületame inimliku kartuse, et selliseid vestlusi alustada? Kas armastus Maarja vastu sunnib meid inimeste hüvangut silmas pidama?

Selles kuus on veel ka teine meie perekonnale tähtis aastapäev. Möödub nelikümmend aastat sellest, kui meie Isa Mehhikosse sõitis, et

palvetada Guadalupe Jumalaema ees. Ma mäletan, kui üllatunud ja rõõmsad olid need inimesed, kes olid tema kõrval, kui ta 1. mail 1970 teatas, et on otsustanud sinna sõita. Ta korraldas kiiresti kõik vajaliku ja juba 15. mai hommikul oli ta Mehhikos. Armastus Kiriku, Paavsti ja inimeste vastu aitas tal kõik oma südamesoovid Jumalaema ette tuua. Ta seletas seda järgmiselt: ” Mida Isa palub? Nüüd palub Isa kõikvõimsa palvetaja, Ema Maarja jalge ees maailma rahu eest, Kiriku, Opus Dei ja kõigi selle poegade ja tütarde pühaduse eest.”[6]

Juba lennusõidu ajal oli näha, kui süvenenud oli meie asutaja. Ja vaevalt olime me jõudnud Mehhiko linna, kui ta avaldas soovi Guadalupe Jumalaema juurde sõita, et seal palvetada, kuigi kell oli alles kolm hommikul. Meile tundus see võimatuna, sest kirik oli sel kellaajal suletud. Kohe aga, kui ta sai loa oma

arstidelt ja poegadelt, kes tema eest
hoolt kandsid, et ta kõigepealt
kõrguse ja ajavahega harjuks, sõitis
ta paljude oma poegade saatel
Villasse. See oli tema esimene
külaskäik Mehhiko D.F-s. Pärast seda,
kui ta oli Issandat kõiges pühaduses
tervitanud, põlvitas ta altariruumis
ja jäi sinna umbes pooleteiseks
tunniks sügavalt palvesse. Sel ajal
täitus kirik enam ja enam meie Isa
poegade ja tütardega,
kaastöötajatega ja sõpradega, kes
koos meie asutajaga palvetada
tahtsid.

Ja kui meie asutaja lõputult
palvetamist jätkas, kirjeldas
tolleaegne Consiliarius Pedro
Casciaro kirikus toimuvat: kuna meie
Isa ei tahtnud ” väliselt erutatuna”
välja paista, katkestas ta vestluse
Jumalaema pildi ees ja palus selle
eest, et oleks võimalik sellist
olukorda vältida. Järgmisest päevast
alates ja kogu noveeni ajal läks ta

väikesele ebamugavale rõdule, millel oli see eelis, et see oli Jumalaemale lähedal ja inimeste vaateväljast kõrval. Seal sai püha Josemaria segamatult *Guadalupana* poole pöörduda, kõva häälega temaga rääkides kõik oma südame vajadused temale usaldada. Tänu Jumalale saime kuulda, mida ta neis usaldusväärsetes vestlustes Jumalaemale ütles. Üldiselt kutsus ta meid, kes me neil tundidel koos temaga olime, oma palvetest osa saama.

See oli nagu väikese lapse palve, usaldusväärne, täieliku Jumala tahte allumisega, samal ajal aga harras ja visa. Noveeni esimesel päeval 17.mail, peab ta ühe isikliku vaatlushetke, siis aga teeb ettepaneku, palvetada koos kolm osa Roosipärjast, kusjuures iga saladuse järel pidi olema pikk vaikusehetk. Lõpuks luges ta ette mõned read Evangeeliumist, kus Kristus osutab

palve vajalikkusele. Ma mäletan ainult üksikuid sõnu sellest palvest, mida teil on kindlasti õnnestunud vähemalt osaliselt lugeda ja vaadelda.

Jeesus ise ütleb meile: Kõike seda, mida me uskudes palume, antakse meile. Ja meil ei puudu usk, sest sina, Issand, annad seda meile. See lubadus on kindel ja kehtib alati, sest tema sõnad, Issanda sõnad ei kao kunagi.

Me oleme siin tuhandete inimeste esindajad ja oleme tulnud siia selleks, et paluda, paluda nagu väike laps, kes on veendunud, et talle kuulmisvaist kingitakse. Me palume, nagu väike laps, nagu väike perekond ja ma tahaksin, et Opus Dei oleks seda alati: üks väike perekond, mis on väga ühtne, kuigi me ennast kõikjale laiali laotame. Meie palved sinu poole on tungivad ja me

kasutame sinu ema eestkostet
teadmises, et sa meid kuulda võtad.

Iterum dico vobis – ütleb meile
Matteus – *quia, si duo ex consenserint
super terram, de omni re
quacumque petierint fiet illis a patre
meo qui in caelis est* (Mt 18, 19) Me
toome sinu ette oma palved,
ühenduses inimestega, kes siin
viibivad, preestriga, kes missat
pühitseb, kultusega, millega sinu
ema austatakse. Me ütleme seda sulle
ja nemad ütlevad, täis usku ja
lootuses, et sa meid kõigil maailma
teedel kuuled. See on kõigist
ühiskonnaklassidest, rassidest ja
keeltest pärit inimeste katkematu
palve. Nende palve on meie palve ja
sinu poole, Issand suuname me sinu
Ema kaudu oma lakkamatu palve.

Nende sõnadega ärritan ma teis seda
vastutustunnet, palves mitte
järelleandmisi teha, isegi siis, kui hing
on kuiv ja raskustes, vaid jätkata

seda dialoogi Jumalaga. Vaatamata meie nõrkustele ja isegi siis, kui me ei tea midagi, mida me ütlema peaksime, piisab sellest, kui me tahame temaga rääkida, kui me saame seda, mida me tahame ja see saab teoks.”[7]

Hoolitsegem selle eest, minu tütre ja pojad, et me jätkaksime nüüd ja alati seda meie Isa, püha Josemaria palvet olles seejuures ühenduses tema palvetega kogu Kiriku eest ja Opus Dei eest, mis on saanud taevas kestvaks litaaniaks. Ei ole tähtsust, kui tunneme ennast mõnikord kuivana – nagu kõrvetatuna – ja tundub, et süda ei taha osaleda, kui teeme mõtiskluspalvet või palvetame suulisi palveid. Püha Josemaria õpetas meid: Tahte puudumine ja raskused ei tohe meile muret valmistada, ma ütlen seda veelkord. Oleme lihtsalt kohal, nagu vahisoldatid, kes oma kohustust täidavad; aga ka laste usuga.

Tuletame talle meelde, et isegi kui see on ainult sõnades, et ta oma sõna täitma peab, et me teda palume, et ta meid kuulda võtaks. See on nõudmine, aga lapselik nõudmine, mille me Isale esitame, millega me tema Poja lubaduse poole pöördume. Ja loomulikult otsime me abi oma Emalt, tema kõikvõimsat eestkostet. Ema, kuule meid![8]

Ma arvan, et igaüks meist tahaks selle andunud usaldusega palvetada, või palvetama õppida, meie taevalise Ema poole. Praegusel ajal, seda olen ma teile sageli öelnud, peame me palved Kiriku, Paavsti, piiskoppide preestrite ja kogu jumalarahva eest uuesti elavamaks muutma. Proovigem maikuu palverännakute ajal need palvesoovid eritlise innukusega Maarja ette tuua. Kas sa usud, et kui inimesed, kes on sinu ümber, teada saavad, et armastad Maarjat, ennast ka kutsutuna

tunnevad, teda armastada ja temalt
varjupaika otsima?

Peame palvetama täie usaldusega,
usuga, mis mägesid liigutada võib,
nagu Kristus ütleb. Kuulakem
veelkord meie Isa, kui ta esimeses
palves kõva häälega Jumalaema
poole pöördus: ” *Omnia quaecumque
orantes petitis, credite quia accipietis,
et evenient vobis* (Mk 11,24) Kõik,
mida te palves palute, uskuge ainult,
et te saate seda ja see antakse teile!
Need sõnad annavad meile tohutu
kindluse. Tema poeg on need
lausunud ja tema poeg ei valeta!
Meie poolt nõuab ta usku

Usku, mis meil juba on, sellepärast
tuleme me paluma, kuid samaaegselt
ütlemes talle selle palvega: *adauge
nobis fidem!* (Lk 17,5). Peab olema
visa ja ikka ja jälle samade asjade
juurde tagasi pöörduma, nagu
väikesed lapsed oma emaga teevad.
Just nii! Ja siin palume me, kes me

siin kohal oleme, kõigile ja kõikide nimel, ka siis, kui oleme ise natuke kuivad, kui meil on raske rääkida ja sulle öelda, mida me tahame.

Omnis enim qui petit accipit, et qui quaerit invenit, et pulsanti aperietur (Lk 11, 10). Teisitiöeldes, püha Luukase järgi, on see, kes räägib, Jeesus Kristus. Ta ütles meile nii selgelt, et me ei unustaks: kes palub, sellele antakse. Seepärast peame jätkama palvetamist ja me peame julgema tungivalt ja usaldusega paluda. Sellepärast oleme me siia tulnud ja sellepärast peame hoolitsema, et meie palve oleks järjekindel ja samalajal sisukas. Meie ema, ole meie eestkostja ja aita meid, et võiksime ikka rohkem ja rohkem palvetada.”[9]

Siin peatun ma, minu tütred ja pojad, kuigi meie Isa veel kaua oma palvet jätkas. Aga ma pean teile veel seda meelde tuletama, et kuu teises pooles

pühitseme me veel kahte väga
tähtsat püha: Jeesuse
Taevasseminemist ja Neilipühi ning
samuti Pühima Kolmainsuse püha. Ja
kui me tema poole pöördume,
innustab Maarja meid nendeks
pühadeks hästi valmistuma ja neid
hästi ära kasutama, nagu ta tegi ka
Jeesuse esimeste jüngritega. Mulle on
täiesti selge, et Jeesus soovis, et ta
Kiriku tekkimise juures
Õhtusöömaajal viibis, pärast tema
vaikuses ja tagasihoidlikkuses
möödunud elu. Nii pidid Apostlid
tunda saama, kuidas on vaja Jeesust
ja Pühimat Kolmainsust armastada.

Kuu viimased päevad võivad meid
kannustada, Neilipühi kõiges
sügavuses nautima. Olgem lähedal
sellele, kes on Kiriku Ema ja Püha
Vaimu tempel, see on alati parim viis,
trööstija ande ja vilju saada. Ja alati
ma palun teid, et te minu
palvesoovid, mis puudutavad teid
kõiki – Maarja, paluva eestkostja ja

kõigeväelise ette tooksite, et võiksime
veel rohkem Jumal Isa, Jumal Poja ja
Jumal Püha Vaimuga ühenduses olla.

Ma õnnistan teid kogu oma
armastusega.

Teie Isa

+ Javier

[1] Johannes Paulus II, Maarjalik
Katehhees üldaudientsil, 1.10.1997

[2] Tunnipalve, Maarjalik Antifoon

[3] Püha Josemaria, artikkel ” Pilari
Jumalaema, avaldatud posth., köites
”Libro de Aragón”, Saragosas, 1976

[4] Benediktus XVI, Jutlus
aastavahetusel, 31.12.2009

[5] Sama

[6] Püha Josemaria, oktoober1970

[7] Püha Josemaria, palvemärkmed
Villa de Guadalupe, 17.5.1970

[8] Sama

[9] Sama

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/prelaadi-kiri-mai-2010/](https://opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-kiri-mai-2010/)
(15.03.2026)